SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 358/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť L. V. a J. V., obaja bytom T., zastúpených advokátom JUDr. M. Ch., T., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11 Co 73/2009-210 z 26. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. V. a J. V. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2011 doručená sťažnosť L. V. a J. V., obaja bytom T. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. Ch., T., vo veci namietaného porušenia ich základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 73/2009-210 z 26. januára 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a priloženej dokumentácie vyplýva, že obchodná spoločnosť T, s. r. o., ako navrhovateľka sa v konaní vedenom Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 35/2003 domáhala proti sťažovateľom ako odporcom zaplatenia sumy z titulu nedoplatkov úhrad spojených s užívaním bytu. Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 35/2003-174 z 8. apríla 2009 sťažovateľom (odporcom, pozn.) uložil povinnosť spoločne a nerozdielne *„zaplatiť sumu 288,99 € s poplatkom z omeškania vo výške 2,5 promile denne zo sumy 288,99 € od 29. 07. 2001 do zaplatenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku“*. O odvolaní sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 35/2003-174 z 8. apríla 2009 rozhodol krajský súd tak, že rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil a v časti príslušenstva zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú:

«Domnievame sa, že uvedeným rozhodnutím Krajského súdu Trnava došlo k porušeniu nášho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb..., ako i k porušeniu nášho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy...

Rovnako bolo konaním tohto odvolacieho súdu porušené naše právo garantované v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb...

Podstata uvedeného protiústavného konania krajského súdu spočíva podľa nás v tom, že i rovnako ako prvostupňový súd rozhodol fakticky bez jediného reálneho a nepochybného dôkazu, ktorý by potvrdzoval dôvodnosť navrhovateľom uplatneného nároku. Listiny, ktoré súdu predložil navrhovateľ, totiž nemožno nijakým spôsobom považovať za dôkaz, nakoľko ide o dokumenty vyhotovené výlučne ním samotným. Výmer, ktorým sa nám

ako nájomcom uložila povinnosť platiť zálohové platby v stanovenej sume, totiž vyhotovil samotný navrhovateľ, pričom skutočnosti, z ktorých pri svojich výpočtoch vychádzal, nielenže nijakým spôsobom nepreukázal, a to nielen čo do ich presnosti a pravdivosti, ale tieto podklady úplne odmietol predložiť. Dokonca na výzvu súdu na predloženie týchto podkladov nereagoval a nepredložil ich s poukazom na údajné obchodné tajomstvo, ktoré tieto údaje mali tvoriť. Preto jediným reálnym dôkazným prostriedkom, z ktorého súd pri posudzovaní dôvodnosti nároku vychádzal, bol znalecký posudok č. 6/2007 znalca Ing. V...

Ak túto skutočnosť možno vytýkať okresnému súdu, o to viac ju možno vyčítať krajskému súdu, nakoľko medzičasom došlo k podstatným zmenám rozhodujúcich skutočností. Na základe našich námietok v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 17 C 42/2003 (z ktorého spisu si okresný súd v tejto veci sporný znalecký posudok zapožičal) zaviazal súd znalca Ing. V. doplniť znalecký posudok, čo znalec spravil posudkom č. 6/2007D. Avšak ani v tomto doplnku znalec nepreukázal, na základe akých podkladov dospel k záveru o správnosti vyúčtovania navrhovateľa. S poukazom na uvedenú nepreskúmateľnosť znaleckého posudku som sa ja, L. V. obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR so sťažnosťou na postup znalca. Ministerstvo spravodlivosti po prešetrení mojej sťažnosti dospelo k záveru, že predmetný znalecký posudok a jeho doplnok majú nedostatky a následne vyzvalo dňa 15. 6. 2009 znalca, aby vypracoval doplnok k znaleckému posudku, ktorým odstráni namietané vady. Súčasne o tomto ministerstvo informovalo okresný súd. Po doručení vyjadrenia znalca ministerstvo dňa 20. 7. 2009 požiadalo Znalecký ústav elektrotechniky a informatiky Fakulty elektrotechniky a informatiky Slovenskej technickej univerzity v Bratislave o preskúmanie posudku a stanovisko k správnosti postupu znalca. Vo vyjadrení zo dňa 12. 8. 2009 znalecký ústav konštatoval, že znalec pri vypracovaní posudkov pochybil a znalecké posudky sú „čiastočne nepreskúmateľné“. Následne bol znalec vyzvaný na odstránenie nedostatkov vypracovaním dodatku. Ten znalec vypracoval pod č. 6/2007/D2; avšak ani predmetný dodatok neodstránil nami vytýkané vady a posudok stále trpel nedostatkami, pre ktoré sme ho od počiatku namietali...

Napriek uvedenému však krajský súd nemal pochybnosti o správnosti záverov okresného súdu...

S uvedenými skutočnosťami, ktoré sa odohrali po vynesení rozsudku okresného súdu a o ktorých mal krajský súd vedomosť či už priamo od nás, alebo od ministerstva spravodlivosti, sa krajský súd pritom vôbec nevysporiadal. Jediné stručné a vágne konštatovanie krajského súdu k týmto závažným skutočnostiam bolo, že „odvolací súd skutočnosti uvádzané v odvolaní ohľadne znaleckého dokazovania nepovažoval za relevantné k zmene rozhodnutia.

... je jednoznačné, že napadnutý rozsudok Krajského súdu Trnava je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, svojvoľný a arbitrárny, bez uvedenia adekvátnych dôvodov, čim došlo k porušeniu nášho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.»

Na základe uvedeného sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol o nej nálezom takto:

„1. Krajský súd Trnava rozsudkom sp. zn. 11 Co/73/2009 z 26. januára 2011 porušil základné práva L. V. a J. V. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 11 Co/73/2009 z 26. januára 2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť L. V. a J. V. trovy ich právneho zastúpenia vo výške 385,32 eura, a to k rukám právneho zástupcu sťažovateľov JUDr. M. Ch.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je pre posúdenie predmetnej veci podstatné, v akom rozsahu vymedzí navrhovateľ príp. navrhovatelia svoj návrh v petite (návrhu na rozhodnutie). Z obsahu sťažnosti a predovšetkým jej petitu (návrhu na rozhodnutie) vyplýva, že sťažovatelia sa domáhajú, aby ústavný súd vyslovil porušenie ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorým malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 73/2009-210 z 26. januára 2011.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok krajského súdu č. k. 11 Co 73/2009-210 z 26. januára 2011 nadobudol právoplatnosť 4. marca 2011. Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia doručili ústavnému súdu sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľmi v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011